jakub Hoza

# projít ohněm

**KNIHY JAKUBA HOZY**
**V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

**Strašák**

Do pekla a zpět
Projít ohněm
Spálená země

**Solar**

Bez návratu

**Nathaniel Darnsworn**

Jako sama smrt
Divadlo mrtvých
Sochaři masa

*Připravujeme*

Vykopat hroby

jakub Hoza

# projít ohněm

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jakub Hoza, 2020 | 2025
Cover Illustration © Dominik Broniek, 2025
Cover Art © Lukáš Tuma, 2025
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-811-2 (pdf)

*Nové vydání* Projít ohněm *mohu věnovat jen jedinému člověku. Muži, který vydal tuto knihu poprvé. Egon Čierny už sice není mezi námi, ale jeho odkaz pro celou českou fantastiku je nezpochybnitelný. Ať už je nyní v nebi, Valhale, či věčných lovištích, nepochybně mu dobrou společnost dělají mnozí z hrdinů, kterým pomáhal na stránky knih a do našich srdcí: Conan, Tobiáš s celým Nočním klubem, Bakly, Koniáš a nespočet dalších. Určitě se za ním zastavil i Strašák. Vždyť bez něj by neexistoval.*

*Takže Egone, tohle je pro Tebe. Jen mi přijde, že občas, když píšu, mi přes rameno nakukuješ snad až moc nápadně.*

**Rok 2030, Česká republika, kdesi v krkonošských lesích**

Když mě dva chlapi táhli mezi sebou, drhly špičky mých bot o nerovnou kamennou podlahu a občas zašustily v hromádkách suchého listí. Staré bytelné okovy z černého železa a s poctivým řetězem mi tiše chřestily na rukou.

Ti okolo mě pozorovali lhostejnýma očima. Byl jsem jen dalším v dlouhé řadě jiných. Tím posledním. Viděl jsem před sebou v té chvíli pouze svůj konečný cíl. Pohled do těch podivných a zatraceně žhavých plamenů na oltáři mi nedělal dobře. Říkal jsem si, že jsem pár věcí v životě měl možná udělat jinak. Minimálně ty, které směřovaly právě k tomuto okamžiku.

A přitom týden začal tak nudně… To znamená, že jsem měl chuť umlátit frekventanty svého kurzu přežití nějakým tupým předmětem – například svým šéfem.

V jehličnatém lese se mezi stromy převalovaly zbytky ranní mlhy. Na obloze, nad mou poraženecky svěšenou hlavou, se ploužily nízké, tmavé mraky. O slovo se začínal hlásit podzim.

Na promočené lesní mýtině se vyskytovala obvyklá směska. Jupíci, kteří si chtěli dodat na drsnosti; hipíci, kteří měli dost soudnosti, aby chtěli s přírodou nejen splynout, ale dokonce

v ní i přežít… a jako bonus dva idioti původem odkudsi z Kavkazu, kteří měli v úmyslu jít válčit do nějaké prdele kdesi na Středním východě. Podle všeho každý za jinou stranu. Překřtil jsem si je na Muslimáčka jedna a Muslimáčka dva. Proč si vybrali kurz přežití v našich sychravých Krkonoších, bylo naprosto nad mé chápání. Stejně jako to, proč jde někdo dobrovolně do války. Vyzkoušel jsem to na vlastní kůži a není o co stát. Životnost obou pitomců jsem odhadoval řádově na dny. Přesněji na těch pár dní, než se dostanou do prvního střetu. Ale to byl jejich problém, hlavně když odsud vypadnou. Pak tam byl ještě jeden extra případ, kterému jsem přezdíval Nácíček. Na své kůži s hrdostí nosil symboly jako Černé slunce, Wolfsangel; něco, co jistě bylo jen japonským symbolem štěstí Manji… Samé dobré značky. Snad se dokonce chystal přidat k neobanderovcům při pokusech o obnovu zaniklé Ukrajiny. Přitom to byl Čech, který neuměl ukrajinsky ani meknout. Na rovinu, tenhle dáreček jsem nepřál nikomu.

Všichni do jednoho byli naprosto neschopní. To potvrzovala skutečnost, že se právě pokoušeli, zabalení v promoklých celtách, zapálit oheň všemožnými alternativními prostředky, od tření dřívek o sebe až po jednoho naprostého zoufalce, který se snažil oheň zažehnout soustředěním slunečních paprsků přes sklo svých brýlí, přestože bylo pod mrakem. Ani jednoho z těch chytráků nenapadlo vzít si s sebou něco tak obyčejného jako zapalovač.

Jak jsem se opíral o kmen stromu a sledoval jejich marný boj, říkal jsem si, jestli mám tohle zapotřebí. Zrovna mi bylo třiatřicet. Kristova léta. Už jen scházelo, aby mě někdo přibil na kříž.

Vlasy jsem si nestříhal od doby, co jsem si k armádním výsluhám začal přivydělávat jako instruktor přežití v divočině, takže jsem je měl pod lopatky, a k tomu jsem si navíc vypěstoval plnovous. Mohl jsem si sice nalhávat, že jsem to udělal, abych vypadal jako správný horal, ale ve skutečnosti jsem byl prostě líný. Zkrátka s Ježíšem by si mě někdo klidně splést mohl. Pravda, byl jsem poněkud svalnatější než většina z těch gymnastů na kříži, ale stejně jsem začínal být nejslavnějšímu hipíkovi zatraceně podobný.

Mimochodem, že jsem nějaké výsluhy vůbec dostal, považuju za malý zázrak, protože coby Spook jsem v armádních záznamech oficiálně neexistoval a neměl žádnou hodnost.

Právě když jsem se své ovečky chystal zcela nekřesťansky seřvat, všechno se totálně podělalo.

Náš posel špatných zpráv měl dlouhé blond vlasy, modré oči a moc pěknou postavu. Asi dvacetiletá holka v potrhané košilce se prodrala skrz houští na mýtinku a padla tváří na promáčenou půdu.

Z mých telat – pardon, svěřenců – se nikdo k ničemu neměl. Někteří stáli jako solné sloupy, zatímco jiní začali poplašeně kníkat, takže to zase bylo všechno na mně.

Přiklekl jsem k dívce a obrátil ji na záda. Pokoušela se mě odstrčit, ale sílu měla jako sotva týdenní kotě.

No jasně. Zornice se jí roztáhly téměř přes celou duhovku. I když na sobě neměla skoro nic a byla pěkná klendra, na čele se jí leskly kapičky potu. Někdo ji nadopoval, a to fest. Kdyby to bylo grafitem, dala by se klidně použít ke psaní místo tužky.

Měl jsem sebrat své ovečky a okamžitě se zdekovat. Holky v košilce se obvykle jen tak neprocházejí po horách, a když už ano, nebývají samy. Jenže pak se na mě podívala těma nádhernýma modrýma očima a já věděl, že jsem v hajzlu.

V hlavě se mi rozběhla kolečka. Nejpravděpodobnější bylo, že se jí podařilo uprchnout obchodníkům s bílým masem. Po krachu sociálního experimentu s názvem Evropská unie operovaly východní mafie na našem území víc než kdy dřív. Vzhledem k tomu, jak luxusním zbožím byla, ji určitě budou hledat. Těžko říct, co mohli být zač.

Možná byla ta holka Ruska nebo Polka. Ty s oblibou unášela ukrajinská mafie. Po tom, co se Ukrajina rozpadla a Polsko si z ní urvalo pěkný kus, měli Ukrajinci na Poláky pořádnou pifku. O Rusech ani nemluvě.

Východní mafiáni jsou sice tvrďáci, kteří si zakládají na brutalitě, jenže mně až takové starosti nedělali. Můj volací znak býval Strašák a tu přezdívku jsem nedostal proto, že jsem šeredný.

Vzato kolem a kolem, v hlavě mi to srovnalo rizika a možné zisky (no dobře, nemluvila do toho jen hlava) a vyšlo mi z toho, že tohle bych měl zvládnout.

Jak moc jsem se spletl, mi došlo v okamžiku, kdy zasténala a řekla pár slov. Švédsky.

Švédka!? Co tady, do prdele, dělá Švédka!? Navíc švédsky se tak maximálně doptám, kde je nejbližší IKEA, a ona nevypadala na to, že by byla ve svém stavu schopná mluvit jinak než rodným jazykem. Teorie o obchodnících s bílým masem se mi začínala jevit jako čím dál nepravděpodobnější.

Moje uši zachytily zvuky, které přicházely z hustého porostu a zkratkou informovaly spekulacemi zahlcený mozek, že se někdo blíží.

Příliš pozdě.

Z houští vyšli tři muži a já jsem hned věděl, že jsme všichni v pořádném maléru. Jen z toho, jak se ti chlapi pohybovali, bylo jasné, že tohle nejsou mafiánští ranaři, ale profíci. Sehraní jako dokonale vyladěný stroj pokryli celý prostor. Tvrdé výrazy, nic hraného. Glocky v pouzdrech u pasu, v rukou nejnovější verzi krátkých samopalů Heckler & Koch UMP. Nemám rád palné zbraně. Jasně, při tom, co jsem dřív dělal, je to s podivem, ale k srdci mi fakt nikdy nepřirostly.

Všechno vybavení, co měli ti chlapi na sobě, bylo nejvyšší kvality, včetně těžkých neprůstřelných vest. Žoldáci pro ostrou práci.

Rozkaz v univerzální angličtině jednoho z nich zněl jasně – ruce za hlavu a na kolena. Ten, který promluvil, měl zřetelný americký přízvuk. Že by američtí „soukromí poradci“ typu Academy?

Pomaličku jsem se odtáhl od holky ležící na zemi a poslechl je. Na kolenou jsem už byl, tak jsem jen dal ruce za hlavu. Zároveň jsem nahmátl rukojeť mezi svými lopatkami. To ale přes mé háro nemohl nikdo vidět.

Frekventanti kurzu přežití prokázali, že budou možná přece jen způsobilí, a poslechli. Tedy až na jednoho. Muslimáček jedna k tomu navíc prskal nadávky v mateřštině, kterým jsem rozuměl já, a jak se ukázalo, i Amíci, protože jeden z nich ho bez váhání

prošil několika ranami. Výtrysk krve ohodil Nácíčka, který už tou dobou poslušně klečel s rukama za hlavou, a jak mu rudé pramínky stékaly po tváři, začal se klepat. Ani mně nebylo zrovna do smíchu. Z lehkosti, s jakou sejmuli Muslimáčka jedna, se dalo snadno odvodit, jak asi dopadneme coby nežádoucí svědci my ostatní. Jeden z nich ťuknul do komunikátoru v uchu a zaškaredil se. Jo, hochu, tady na ultrakrátké vlny nespoléhej.

V tom okamžiku sebou holka na zemi zamlela. Přes veškerý svůj výcvik na ni všichni tři na moment zacílili. Ve vteřině se vzpamatovali a dva z nich opět kontrolovali prostor. Třetí stále přes mířidla sledoval holku a spěšně k ní přešel. Oči z ní nespustil ani na vteřinu. I přes drsný výraz jsem v jeho tváři zřetelně četl obavy. Na čele se mu zaleskly perličky potu. Vypadal, že je připravený to do ní ve vteřině nasypat. Zajímavé.

Přiklekl k bloncce a z pouzdra vytáhl levou rukou injekční rychloaplikátor.

Mě na rozdíl od ní nepovažoval za hrozbu. Chyba.

Ani nevěděl, co se stalo. Čepel nože vytaženého zpoza zad nejprve prořízla krkavici a pak se mu až po střenku zabodla do podpažní jamky. Zbývaly mu přibližně čtyři vteřiny života.

Bolest muže ochromila a podlomily se mu nohy. Hlaveň jeho UMP zarachotila dlouhou dávkou, jak bolestí zkrouceným prstem zmáčkl spoušť. Definitivně tak k nám přitáhl pozornost. Doufal jsem, že netrefil nikoho podstatného (tedy bloncku).

Tou dobou jsem už byl přitisknutý k jeho zádům a držel ho v náručí, aby byl mezi mnou a bližším ze zbylých žoldáků. Glock jsem mu z pouzdra u pasu vytáhl dřív, než jsme dosedli na zem.

Trefit někoho za podobných podmínek není nic jednoduchého, ale já to nedělal poprvé.

Že palné zbraně nemám rád, neznamená, že s nimi neumím zacházet.

Prásk – prásk. Plesk – plesk.

Jako pravý profík měl náboj v komoře.

Jednoho z jeho kolegů jsem trefil dvěma ranami do hlavy.

Pak jsem sebou mrskl jako namaštěná užovka a přesunul svůj stále ještě živý štít mezi sebe a posledního ze žoldáků.

Jak jsem jedním okem vykukoval zpoza hlavy nedobrovolného spolubojovníka, viděl jsem, že poslední protivník se už nejen stačil otočit, ale má i zamířeno. Nebyl to hezký pohled.

Vypálili jsme téměř současně.

Nejprve jsem ucítil, jak první zásah cukl tělem mého štítu, pak mi jeho hlava vybuchla do obličeje a teplý, mazlavý obsah mě ohodil tak, že jsem rázem neviděl na levé oko. Měl jsem pocit, že mě projektil po průletu hlavou mého zachránce spálil na tváři.

Já se na rozdíl od žoldáka trefil hned první ranou a byl jsem za to odměněn rudým bodem o velikosti desetikoruny u kořene jeho nosu. Nic moc spektakulárního, zato z týlu jeho hlavy vyskočily v marném pokusu o evakuaci zbytky mozku.

„Přesně mezi světla, jak říkával starej Jakoubek," zamumlal jsem, shodil ze sebe mrtvolu a postavil se.

Ani nevím, proč jsem si vzpomněl na starého myslivce, který mě jako malého kluka vyháněl z lesa. Vždycky vyhrožoval, že mě přesně takhle střelí – mezi světla. Tenkrát jsem z něj měl hrůzu. Možná mě to napadlo právě proto, že jsem si dobře uvědomoval, o jak malý chlup tohle bylo.

Frekventanti kurzu prozíravě leželi na zemi, takže přestřelku ustáli bez dalších ztrát. Pokud jim tyhle zážitky zchladí touhu po válečných dobrodružstvích, pak cennější lekci dostat nemohli. „Rychle se zvedněte a zdrhejte, telata!" zařval jsem na ně.

Pracně se hrabali z bláta. Vypadali otřeseně. Muslimáček dva byl bledý jako Nácíček, i když ten zrovínka nabíral odstín lehce do zelena, takže jsem začal vážně uvažovat o jeho přejmenování na Alzáka. No, snad v sobě chlapci najdou trochu té Bílé síly, co o ní zpívala jedna lidová kapela.

„Dolů ze svahu a pak podél potoka až do vesnice!“ zahulákal jsem, když se stále neměli k akci.

Váhavě se rozběhli ze svahu dolů a já osaměl s krásnou neznámou.

Obličej jsem si otřel mokrým cípem stanové celty, jak to jen šlo (takže nic moc), ale aspoň jsem už zase viděl. Na tváři jsem skutečně našel spáleninu od kulky. O pár centťáků vedle a měl jsem po starostech. Pálilo to jako čert.

Zvedl jsem ze země svůj nůž, otřel čepel a vrátil ho do pouzdra. Odložil jsem glock a vzal si jedno UMP. Vyměnil jsem zásobník za nový a po zvážení si do kapes nacpal ještě dva další ze sumky na mrtvole. Přepínač režimů střelby jsem posunul na *zajištěno*. Zbraň jsem si na popruhu pověsil přes rameno. Pak jsem se sklonil k holce. Nevypadala, že by si uvědomovala, co se stalo.

Zvedl jsem ji. Její pravou ruku jsem si přehodil přes ramena a levou ji uchopil kolem pasu. Obrátila ke mně skelný pohled.

„Jak jsi na tom?“ zeptal jsem se jí anglicky.

„Uhl-glh!“ odpověděla s jistotou.

Hm, takže zatím si asi moc nepokecáme.

Čekaly nás tři kiláky lesem a já jsem v duchu proklínal osud, bloncku a především sebe. Kdo někdy táhnul raněného obtížným terénem, má představu. Odnést ženu v bezvědomí pár kiláků vypadá ve filmu velmi romanticky, zvláště když máte k dispozici střih. Bez něj je to horší. O dost horší. V reálu můžete přinejlepším doufat, že ponesete modelku, co váží čtyřicet kilo i s postelí.

To by asi tak odpovídalo tomu, že vezmete do náručí menší pytel malty a půjdete se projít.

Bloncku nohy zrovna moc nenesly, takže jsem ji první kilák táhl, až její bosé nohy nechávaly rýhy v mokrém jehličí. Na to, aby někdo sledoval takovou stopu, nemusel být zrovna náčelníkem kmene Apačů. Po prvním kilometru se začínala chytat, takže i když byla pořád poněkud mimo, dokázala s oporou i jít.

Jenže mně se neulevilo. Právě naopak. Cítil jsem čím dál větší neklid. Očima jsem se probíral místním porostem. Posledních několik minut jsem měl palčivý pocit, že nás někdo sleduje. Nikoho jsem neviděl, ale ten pocit pořád sílil.

Jako by nad korunami stromů zapleskala látka.

Střelil jsem očima nahoru.

Nic jsem neviděl, ale přísahal bych, že nad námi proletěl stín. Asi jsem začínal být paranoidní.

Dorazili jsme na malou mýtinu. Byla porostlá řídkou trávou, na stéblech se stále ještě třpytila ranní rosa. Věděl jsem, že za sebou máme dvě třetiny cesty.

Bleskl jsem pohledem za sebe, a než jsem stačil otočit hlavu zpět, na mýtině něco přibylo.

Muž v dlouhém tmavém kabátě. Něco kolem třiceti, štíhlý, vlasy ostříhané nakrátko a ve tváři sebejistotu. Ten kabát byl od Armaniho a na lesní mýtinu v něm zapadal asi jako albín do Bronxu. Ani se neobtěžoval vytáhnout zbraň.

Tohle není *Matrix*, blbečku.

Pustil jsem bloncku, která překvapivě zůstala stát. Nahmátl jsem pažbu UMP a zvedl ho od boku.

Armani zmizel.

Možná jsem se spletl – možná *jsme* v *Matrixu*.

Než jsem stačil přitisknout pažbu k rameni, něco mi samopal vyrazilo z rukou.

Vylétl jsem do vzduchu, před očima se mi mihla šedá obloha a pak jsem ztěžka dopadl zády na zem. Ten parchant mě prostě srazil jako malého kluka.

Něco se zamíhalo a bloncka šla k zemi.

Beze spěchu se k ní sklonil – asi mě považoval za vyřízeného.

Pravda, zítra se nejspíš nebudu moct hýbat. Teď se ale přese mě přelila ledová vlna a bolest zmizela. Svět přímo zářil v křišťálově jasných barvách. A zpomalil. Tohle se mi nestalo už roky. Strašák mi neříkali pro nic za nic a právě přišel čas to dokázat.

Zvedl jsem se a vyrazil tak rychle, že od mých nohou odletovaly drny. Armani se přesto dokázal postavit a začal se otáčet. Zornice se mu překvapením roztáhly přes téměř celou modře svítící duhovku.

Svítící, kurva! OPRAVDU SVÍTÍCÍ!

Kdybych nebyl ve stavu změněného vědomí (vikingové by asi řekli, že mě popadl berserk), pěkně by mě to rozhodilo. Ale teď překvapení naštěstí zpomalilo jeho.

Otočil se a napřáhl ruce. Vtom jsem do něj vrazil ve výšce pasu, sevřel ho rukama a zvedl do vzduchu.

Přes všechnu jeho neuvěřitelnou rychlost a sílu vážil jako obyčejný člověk a já ho smetl stejnou kinetickou energií, jakou jsem kdysi proskočil cihlovou příčkou.

Po pikosekundě společného pohybu zachrčel.

Do tváře mi cákla sprška krve. V té zimě příjemně hřála.

Odskočil jsem od něj, jak nejrychleji jsem dokázal. Až tehdy mě náhlé šlehnutí bolesti upozornilo, že jsem z našeho posledního střetu nevyšel bez šrámů. Se zasyknutím jsem si levou rukou sáhl na pravou lopatku. Pod prsty jsem ucítil horkou krev. Ze zad mi prsty serval látku i s pruhy kůže.

On dopadl hůř. Visel napíchnutý na ulámaných větvích velkého smrku. Skrz hrudník měl tři silné větve, ale přesto byl při vědomí, i když s očima zakalenýma bolestí.

Rád bych řekl, že tohle byl můj plán, ale to bych lhal. Prostě jsem měl zatracenou kliku.

Horečnatě máchal rukama ve snaze ulomit vyčnívající části větví, ale naštěstí se mu po krvi pekelně smekaly. Přesto mě jeho snahy o vysvobození znervózňovaly. Bylo jen otázkou času, kdy ho napadne větve prostě urazit.

Předtím se mi to nezdálo, jeho oči stále slabounce modře svítily. Jako neonová rybka.

A do hajzlu! Slyšel jsem o nich, slyšel. Ale měl jsem je za pohádky, jimiž strašili strašidla, jako jsem já. Byly to příběhy, které si vyprávějí partičky veteránů u ohně v afghánských horách.

V ruce jsem na volno držel nůž, který jsem podvědomě vytáhl, ale nějak jsem nevěděl, co dělat. O tom, jak je zabít, se v těch příbězích nevyprávělo. Kromě toho se mi na dosah těch kurevsky silných rukou ani trochu nechtělo.

Bloncka se mezitím zvedla, postavila se vedle mě a položila mi ruku na předloktí. Něco na mě švédsky zachrčela.

Ucítil jsem závan vzduchu. Bloncka najednou stála před napíchnutým. Jak se k němu dostala, jsem nějak nepostřehl.

V ruce držela můj nůž.

Překvapeně jsem se podíval dolů a opravdu byl pryč.

Zdálo se, že to překvapilo i armaniho. V očích jsem mu poprvé uviděl strach. Jeho ruce se zastavily a společně s proudem krve z něj vychlístla i otázka. Nerozuměl jsem mu.

Bloncka se ušklíbla a něco mu řekla. Poznal jsem jen slovo *účinek*. Až teď jsem si všiml, že všechny škrábance a podlitiny, kterých měla na těle bezpočet, zmizely.

Bez námahy smetla ruce nabodnutého stranou a několika jistými tahy mu odřízla hlavu. Určitě to nedělala poprvé. Takovou zručnost jsem viděl snad jen u nejzkušenějších katů Islámského státu. S několika jsem se seznámil osobně. Šlo o blízká setkání posledního druhu.

Armaniho tělo se konečně přestalo zmítat a ona jeho hlavu zahodila do houští.

Otočila se ke mně a prohlížela si mě, jako by mě viděla poprvé. Pak se švédsky na něco zeptala. Věděl jsem, oč jde, i když

jsem slovům příliš nerozuměl. Chtěl jsem se jí totiž zeptat přesně na totéž: *Co seš sakra zač?!*

„Scarecrow," odpověděl jsem jí kódovým volacím znakem v angličtině. Vážně přikývla.

„Dobré jméno," řekla anglicky. „Budu si ho pamatovat, i když už brzo umřeš, Strašáku. Já jsem Ulrika."

Mou blížící se smrt mi oznámila bez emocí. Bylo to jen konstatování. Na to se nedalo nic říct, hlavně proto, že jsem měl ošklivý pocit, že má naprostou pravdu. Ale stejně jsem ji za to měl chuť nakopnout do zadku. Moc pěkného, mimochodem.

Došel jsem si pro UMP, které se válelo opodál. Superodolný plast, ze kterého zbraň vyrobili, na několika místech praskl. Byl jsem vážně rád, že jsem se zbraní nepřišel i o prsty. Samopal jsem upustil zpátky na zem.

„Musíme odsud co nejrychleji zmizet," řekla Ulrika.

Jen jsem přikývl.

„Za mnou!" ukázal jsem rukou přes paseku a rozběhl se.

Už jsem neměl obavy, že by mi nestačila. Záda mě bolela tak, až jsem si říkal, jestli bych ji neměl požádat, aby teď pro změnu ona nesla mě.

Jestli jsem předtím považoval ty dva kiláky s vlečením Ulriky za špatné, tak teď jsem na ně vzpomínal s láskou. Krok se mnou držela bez obtíží a chvilkami mě i starostlivě pozorovala. Nejspíš si nebyla jistá, jestli sebou neseknu.

Sotva po pěti minutách – i když se mi to zdálo jako věčnost – jsme doběhli na podlouhlou mýtinu, se svahem po levé ruce a srázem po pravé, na jejímž konci stála nevelká roubenka. Na verandě se lehce pohupovalo oprýskané houpací křeslo. Okna s okenicemi byla otevřená.

To bylo v pořádku. Ráno jsem je otevřel, abych přes dopoledne vyvětral. Přece nebudu jako trotl spát ve stanu, když nemusím.

V lese kus nad roubenkou byla studánka. Trubkami jsem vodu ze studánky svedl dovnitř a zařídil si, aby mi tam i tekla. Nebylo to všechno. Sice jsem chtěl pryč od lidí a k tomuhle místu mě něco přitahovalo, ale nechtěl jsem žít jako barbar. V chatě jsem měl zapojený vodíkový palivový článek, který mi zajišťoval elektřinu i teplou vodu. Jo, objev extrémně levného způsobu výroby vodíku byl moc fajn. Jediná nevýhoda spočívala v nutnosti jednou do roka doplňovat vodík v palivové nádrži, kterou jsem měl ukrytou pod maskovací tkaninou ve svahu nad mýtinou. Podle předpisů musela být nádrž umístěna alespoň ze tří stran ve volném prostoru. K posrání.

Rozhodně jsem nestál o to, aby na mě vlítly zbytky ekopošuků – pardon, ochránců přírody. Sice už neměli ani zdaleka takovou sílu jako dřív, ale v lecčem stále prudili. Kdybych si příliš vyskakoval, mohl by mi taky na střeše přistát ekomolotovův koktejl z ekolihu a ekonafty, v láhvi ze zeleného bublinkatého ekoskla.

Když mi plyn v nádrži docházel, musel jsem přemlouvat starého Podroužka, aby připojil nádrž od plynařů za svůj stařičký zetor a s traktorem se po lesní cestě vyšplhal až k mé chatě. Byl to starý pán a každým rokem se mu to chtělo podstupovat méně a méně. Byl jedním z posledních starých sedláků. Až nebude, stěží seženu někoho jiného. Momentálně to ale vypadalo, že si s tím nebudu muset dělat starosti.

Zamířil jsem k přístěnku sbitému z prken, který byl z boku přilepený k chatě a kde jsem měl zaparkovanou terénní čtyřkolku. Když jsem ale otevřel dveře kůlny, vpadl dovnitř a strhl ze čtyřkolky plachtu, chytila mě Ulrika za paži a otočila si mě k sobě.

„Ještě zbraně," oznámila mi. „Někdo jako ty, Strašáku, tu zbraně určitě má."

Zatnul jsem zuby. V hlavě mi to šrotovalo jako o závod. I když to, co říkala, dávalo smysl, stejně jsem měl pocit, že bychom se tu neměli zdržovat ani pár minut.

„Tak dobře," zavrčel jsem nakonec.

Pravda, měl jsem tu pár věcí, které by se mohly hodit.

Verandou jsme proběhli do chaty. Hned za zápražím se nacházela největší místnost, která mi sloužila jako šatna, obývák i kuchyně. Boty jsem nechával vysmrdět na verandě. V chatě byla ještě technická místnost, malá ložnice a příslušenství, ale ani do jedné z nich jsem nemířil. Uprostřed obýváku jsem odhrnul ošoupaný koberec. I když vypadal, jako bych ho vyhrabal na smetišti, byla to pravá, ručně vázaná buchara z hedvábí. Pod tepichem se nacházely prkenné padací dveře.

Zvednutím poklopu jsem odkryl dřevěné schody vedoucí do sklepa. Seběhl jsem po nich dolů a Ulrika mě následovala. Po cvaknutí starým otočným vypínačem se sklepním prostorem rozlilo příjemné teplé světlo z klasické vakuové žárovky.

Kdysi jsem narazil na opuštěný sklad, který byl těchto starých, dříve zakázaných (opět ekopošuci) zázraků plný. Tehdy

jsem se zásobil na celý život. Zákaz žárovek sice v současné době zrušili, jenže mezitím úspěšně zrušili i výrobu.

Sklep nebyl velký, ale jeho stěny lemovaly plné police. Skládal jsem tam všechno, co by se mohlo někdy hodit. Piksla s technickým benzinem, elektromotor, vlajka Evropské unie (tu jsem si chtěl pověsit na záchod pro případ zácpy, ale nakonec jsem to zavrhl), sušená ropucha ve sklenici od zavařovaček… u té jsem sice nepředpokládal, že bych ji někdy potřeboval, ale k tomu přijdete jako nic. Máte prázdnou sklenici – žába do ní vleze – žába už nevyleze a vy se podíváte do sklepa až za pár měsíců.

To, pro co jsem šel teď, se nacházelo až v zadním regále naproti schodům.

Na policích byla sbírka nožů všech možných druhů a tvarů, malajský kriss s vlnitou čepelí i ručně kovaná mačeta z Indonésie. Sklep byl velmi suchý, nemusel jsem tedy mít starost, že mi budou zbraně rezavět. Litoval jsem, že jsem se nezásobil i palnými zbraněmi. Má nechuť mě teď dost dobře mohla stát život. Přesto jsem tu měl pár věcí, které…

Se zatrnutím jsem sáhl po dlouhém balíku z hedvábí, jenž ležel uprostřed nejvyšší police. Odhrnul jsem látku. Silou vůle jsem musel potlačit třes prstů. V dlani jsem sevřel jílec meče s prostou křížovou záštitou a obnažil čepel. Na oboustranně broušeném kusu oceli, lesklém jako zrcadlo, jsem uviděl svůj úsměv. Kolik jen tahle čepel vzala životů? Už jsem si ani nevzpomínal.

Když do někoho uděláte díru kulkou, moc velký dojem to vlastně neudělá. Alespoň ne na vojáky, kteří jsou na to zvyklí. Když však vidí, jak někdo seká jejich spolubojovníky mečem na kusy, naprostou většinou to otřese. Není smrt jako smrt a já jsem dokázal, když na to přišlo, zabíjet strašně.

S jílcem v ruce jsem se rázem cítil líp, mnohem líp.

„Pěkný," nakukovala mi Ulrika přes rameno. „Mohu se podívat?"

To se mi sice moc nelíbilo, ale nakonec jsem jí meč jílcem napřed podal.

Ulrika potěžkala zbraň v ruce.

„Opravdu pěkný. Myslím, že si ho nechám."

Krucinál, měl jsem to tušit!

„Tak hele, jednak jsi pěkně drzá a potom… umíš s tím vůbec zacházet?" zavrčel jsem.

Ostří meče se zastavilo sotva na milimetr od mého ohryzku. Polknout jsem se neodvažoval.

Ten sek jsem neviděl, ale podle pozice, ve které její ruka skončila, musel být dokonalý.

O kousek jsem ustoupil a Ulrika spustila ruku s mečem.

„Tak jo, vypadá to, že je v dobrých rukou," připustil jsem neochotně.

„Takový meč jsem ještě neviděla," poznamenala.

Ještě aby jo. I když vypadal obyčejně, tohle byla nachlup jeden kilogram vážící smrtonosná dokonalost, s čepelí dlouhou osmdesát centimetrů. Tu laserem vyřezali ze superkvalitní (a hyperdrahé) práškové oceli. I po tom všem, čím meč prošel, nebylo na jeho čepeli ani škrábnutí. Před lety jsem se střetl se zabijákem z jakuzy, s mečem po jakémsi jeho samurajském prapředkovi. Hned po prvním střetu čepelí se z překaleného ostří jeho katany odštípl asi sedmicentimetrový fragment. Dost ho to tehdy překvapilo. Stejně jako to, co následovalo.

„Jiný takový není," zavrtěl jsem hlavou a k levému boku si připjal kriss.

Po mém meči to byla nejkvalitnější chladná zbraň, jakou jsem tu měl.

Ženské. Podáte jim prst a ony vám urvou… prodloužení vaší ruky.

Popravdě, i když jsem nejdřív ze zvyku hmátnul po meči, stejně jsem hádal, že na jednoho z létavců bych ani s ním nestačil.

Létavci! Takže ty létající přízraky se svítícíma očima vážně existují. Pořád jsem měl potíže tomu skutečně uvěřit. Kdyby mě tak pekelně nebolela záda, myslel bych si, že se mi to muselo jen zdát.

Hádal jsem, že k nim patří i Ulrika. Jinak jsem si její neskutečnou rychlost vysvětlit nedokázal.

Hmátl jsem po dalším balíku o polici níž, ale zastavil jsem se s nataženou rukou, když mě něco napadlo.

„Proč prostě neuletíš?!" obrátil jsem se na Ulriku.

Koukala na mě, jako bych spadl z višně.

„Vždyť tamten přece létal…"

Že bych hádal špatně? Najednou vypadala tak uraženě, jako bych ji obvinil, že je nakažená nějakou obzvláště odpornou venerickou chorobou.

„Já nejsem žádná zatracená méněcenná!"

„A co teda jsi zač? Žádný člověk není takhle rychlý!"

V tom okamžiku poprvé vypadala v rozpacích a možná i trochu smutně.

„Ne, nejsem člověk, Strašáku. Nemáme dost času, abych ti to vysvětlila…, a začíná mě mrzet, že ses do toho zapletl."

Nevěděl jsem, co na to říct. Raději jsem tedy sáhl pro balík v regálu. Cítil jsem zmatek a… vlastně ani pořádně nevím, co jsem cítil. Raději jsem se opět soustředil. Tohle vyžadovalo jistou opatrnost.

Stáhl jsem část plátěného obalu a odhalil kevlarový toulec, ve kterém se nacházelo deset šípů. Jeden jsem vytáhl a pozorně si prohlédl trojúhelníkový hrot. Pokrývala ho netknutá vrstva vosku. Pod ním byl hrot potřený jedem z maličké žlutočerné žabky čeledi *Dendrobae*. Ty pocházejí z Amazonie a někteří jim říkají šípové žáby. Šípové žáby jsou známá věc, ale tyhle konkrétní – a skutečně neskutečně jedovaté – znal i v Jižní Americe pouze jediný indiánský kmen. Seznámil jsem se s nimi, když jsem tam u nich v džungli řešil jednu drogovou laborku.

Těch roztomilých žabiček se stačí dotknout a ztuhnete jako prkno. Indiáni jed získávají tak, že žábu skrze řitní otvor nabodnou na klacík a dají ji nad oheň. Vystresovaná žába začne z pokožky prudce vylučovat jed a indiáni si namáčejí hroty šípů. Já jsem samozřejmě musel být při odběru jedu daleko opatrnější, jinak by mi herpetologové nejspíš udělali totéž co indiáni nebohým žábám.

Hroty šípů jsem po potření jedem pokryl vrstvičkou vosku. Jednak jsem tím snížil riziko, že se omylem škrábnu o šíp, a kromě toho byl jed pod voskem skvěle zakonzervován a nehrozilo, že ztratí účinnost.

Vrátil jsem šíp zpět a toulec si připjal na záda tak, že mi konce šípů vyčnívaly nad pravým ramenem.

Jau… ta zatracená záda!

Když jsem cestou nahoru cvaknul vypínačem, měl jsem mrazivou předtuchu, že to bylo naposledy. Zahnal jsem tu vteřinku smutku a v duchu jen pokrčil rameny. Co naděláte. Nahoře jsem přeběhl ke stěně napravo, kde jsem z mělké skříňky vytáhl kladkový luk. Udržoval jsem ho dobře seřízený. Občas jsem neodolal a něco upytlačil. Samozřejmě že obyčejnými šípy. Těch otrávených jsem neměl zas tolik a ke správným žábám se také dalo dostat jen stěží. Vlastně jsem míval pár dalších vychytávek, co by se zrovna teď zatraceně hodily, ale ty mi armáda zabavila při odchodu do výslužby. S něčím takovým mi příliš nevěřili.

V tajné schránce za lukem bylo ještě něco. Klepnutím jsem schránku otevřel a malý předmět schoval do kapsy. Opravdu – ale opravdu – jsem doufal, že na něj nedojde.

Všiml jsem si, že Ulrika dva metry od protějšího okna najednou ztuhla. Během okamžiku jsem byl u ní a tentokrát si dal pozor, abych byl tichý jako myška.

Na paseku před mou chatou právě z lesa vyšla skupina pěti mužů.

A že ta skupinka vypadala věru podivně. Byl v ní holohlavý businessman ve slunečních brýlích za tisíc dolarů. O ceně jeho obleku na míru bych nechtěl ani spekulovat. Širokou bradu mu na dvě poloviny dělil velký důlek. Prdelní brada – znak pravého hrdiny. Vizáž mu poněkud narušovala katana, kterou držel v ruce a která ke standardnímu vybavení businessmana, pokud vím, na rozdíl od zlaté kravaty rozhodně nepatří.

Dalším z panoptika byl chlapík středního věku s vlasy zastřiženými nad rameny, silným knírem s licousy až na bradu a westernovým kloboukem, jehož pupek šel snad půl metru před ním a rozhrnoval australák, do kterého byl oblečený. Cípy kabátu se v kroku ještě víc odhrnuly a odhalily staré těžké revolvery v pistolnických pouzdrech zavěšených proklatě nízko – jak se tak říká ve westernech. I na tu vzdálenost mi přišly podezřele velké.

Ty půjdeš jako první, hochu.

Nikdo z ostatních střelné zbraně viditelné neměl.

Ještě byl mezi nimi dědek. Středně vysoký, sporý, s dlouhými bílými rozevlátými vlasy a vousy. Vypadal by neškodně, nebýt očí v hubené tváři. Ty byly tvrdé, světle šedé a naprosto šílené.

Dva zbylí vypadali jako normální explorativní turisté. I když na sobě měli outdoorové oblečení nejvyšší kvality a snad ještě vyšší ceny.

Jenže na všech bylo něco divného, i na tu dálku se mi z nich ježily chlupy po celém těle.

„Jsou to ti… méněcenní?“ hledal jsem správný výraz.

„Hůř – jsou jako já,“ odpověděla Ulrika.

„A co to znamená?“

„Jsme rychlejší, silnější a odolnější než méněcenní. I když nejspíš ani ti nebudou daleko.“

No bezva. O to palčivěji jsem postrádal své staré vybavení.

„Jak ostré máte smysly?“

„Jako lidé. Na rozdíl od méněcenných služebníků, ti je mají daleko ostřejší.“

Aspoň něco. Zvenku nás tedy v přítmí chaty nemohli vidět.

Zkusmo jsem natáhl luk. Poraněné svaly sice řvaly bolestí, ale nařídil jsem jim kušovat.

Nanečisto jsem přejel po siluetách cílů.

To by mohlo jít. Byli asi šedesát metrů daleko. Na tuhle vzdálenost jsem nemohl minout a ve staré indiánské disciplíně jsem dokázal vystřelit sedm šípů, než první dopadl na zem.

Vložil jsem první šíp do tětivy, nadechl se, vydechl, znovu se nadechl a vydechl jen do půlky. Než jsem vydechl zcela, vystřelil jsem v rychlém sledu pět šípů, každý na jiný cíl. A byla to ta nejlepší střelba mého života.

Zasáhl jsem jen pupkáče, na kterého jsem vystřelil jako na prvního. Ostatní uhnuli.

Pupkatý pistolník vytrhl šíp z ramene a pohrdavě ho zahodil.

No, do pr…!

Ušel ještě pět kroků, než se pod ním podlomily nohy a on konečně padl na kolena a pak i na zem. Čím to proboha nadopovali Ulriku, když jeden z nejprudších (ne)známých neurotoxinů účinkoval takhle pomalu?!

Navíc jsem začínal pochybovat, že ho dokáže vyřadit na déle než pár okamžiků.

„Co zdrhnout oknem vzadu?“ navrhl jsem statečně.

„Nedokážeme jim utéct,“ zavrtěla hlavou Ulrika.

Vyšli jsme společně na terasu.

Ti čtyři, co ještě stáli na nohou, se zastavili.

Businessman si sundal zrcadlovky a vzal si slovo.

„Odpor nemá smysl, Ulriko. Pojď s námi. Vždyť víš, že ti nikdo neublíží. Potřebujeme tě."

Uměl mluvit. Jeho hlas zněl přesvědčivě. Ulrika se v odpověď zamračila a mezi obočím se jí objevila vzteklá vráska. Hrot meče v její ruce však přece jen klesl k zemi.

Businessman a ostatní to vzali jako dobré znamení a opět vykročili vpřed. „Sama nás všechny nepřemůžeš a my bychom museli zabít tvého mazlíčka."

Tak, ještě pár kroků…

Pupkáč ležící na zemi se začínal hýbat.

„Kdo ví?" pokračoval businessman v monologu. „Možná ti ho i necháme na hraní."

„Milý chlapík," poznamenal jsem k Ulrice. „Abych se vrátil k tomu, o čem jsme mluvili uvnitř… Tak teď!"

To poslední jsem řekl tiše koutkem úst a zmáčkl jsem spínač, který jsem měl ukrytý v dlani.

Exploze otřásla zemí a skrze paseku se prohnala gigantická ohnivá pěst.

To jsem ovšem neviděl. Sotva jsem řekl „tak teď!“, Ulrika mě popadla a odnesla zpět do chaty. Bylo to tak rychlé, že jsem cítil jen silný tlak, jak mi zmáčkla žebra, prudký závan vzduchu a přetížení jako při akrobacii v letadle. Asi tak pikosekundu.

Sotva mě v chatě pustila zpět na zem, ovanul nás prudký žár z venku. Oba jsme opatrně vyhlédli oknem.

Tlaková nádrž s vodíkem, kterou jsem odpálil jako poslední linii obrany, nadělala na pasece ještě větší paseku, než jsem doufal. Výbuch očesal větve smrků rostoucích na srázu pod mýtinou. Některé stromy, které rostly na stráni nad pasekou, pro změnu rovnou zapálil. Z nebe se k zemi snášelo hořící jehličí jako ohnivý déšť. Tráva byla sežehlá na popel. A podle praskání nad námi začala hořet i došková střecha chaty. Problém byl, že i v tom všem ohni a dýmu stály na pasece dvě postavy. Businessman a dědek. Turisty, kteří stáli srázu nejblíž, to nejspíš smetlo dolů. Zato pupkáč už si vybral svůj timeout a hrabal se zpět na nohy.

Na to, jak byl předtím businessman v klidu, teď vypadal fakt nakrknutě. Taky bych byl, kdybych přišel o zrcadlovky za tisíc doláčů a oblek odpovídající hodnotou ročnímu rozpočtu menšího městysu na mně visel v dýmajících cárech. I když on sám působil lehce očazeně, nevypadalo to, že by mu výbuch nějak zvlášť ublížil. A jeho katana se jen blýskala.

Dědek vypadal v zásadě pořád stejně, jen mu doutnaly konečky vlasů a vousů.

Musím přiznat, že jsem od toho čekal víc.

Na to, že by měli nadále v úmyslu nechat Ulričina mazlíčka naživu, bych nevsadil ani zlámanou grešli.

„To bylo jako všechno?! Celá ta tvoje slavná past?!“ zasyčela Ulrika. „Proti ohni a žáru jsme neskutečně odolní!“

„A to jsi nemohla říct dřív, že jste nehořlaví!?“

Dobrá – napalm si škrtám.

Ulrice poklesla ramena, ale pak se zase narovnala.

„Uteč, Strašáku,“ řekla. „Víc už mi nepomůžeš. Jestli se ti podaří uniknout, jdi do Trollensvärdu a řekni jim všechno, co jsi viděl.“

Chvíli jsem na ni bezmocně hleděl. Pak jsem zaklel, proběhl obývákem do ložnice a proskočil otevřeným oknem v zadní stěně chaty.

Přikrčený jsem proběhl ke kůlně. Rychle jsem zapadl do přítmí uvnitř a zavřel za sebou dveře. Zvenku jsem slyšel svištění vzduchu, řinčení kovu a občas vzteklý výkřik. Vytáhl jsem klíčky z úkrytu za jedním z trámků. A vzápětí se proklel, že jsem čtyřkolkou dovnitř zajel čumákem napřed, takže budu muset ven couvat a pak se teprve otočit. V malé kůlně to bylo bez šance.

Naskočil jsem na čtyřkolku, vrazil klíček do zapalování, otočil jím… a nic.

Kdybych věřil v nějakého boha, začal bych se modlit. Otočil jsem klíčkem zpátky a znovu zkusil nastartovat. Motor naskočil, stroj se pode mnou rozvibroval.

Vtom za mnou vrzly dveře.

Otočil jsem hlavou tak rychle, až mi zapraskalo v krku. Ve vchodu stál turista.

Do hajzlu!

Nečekal jsem, až se ve tmě rozkouká. Zařadil jsem a prudce přidal plyn.

Ucítil jsem trhnutí, kola zabrala a jemu zůstal v ruce blatník.

Projel jsem zadní stěnou kůlny. Utržená prkna mě udeřila do hlavy, zhoupla se na trámku, na kterém byla přibitá, a několik hřebíků mě škráblo do ramene i do skalpu. Pak už jsem měl dost problémů udržet řízení, když jsem vletěl do svahu.

Zoufale jsem zavergloval řídítky.

I když jsem málem skončil ve stromě, přece se mi nakonec povedlo čtyřkolku srovnat. Ubrat jsem se neodvažoval, i když jsem se po lesní cestě řítil rychlostí přímo sebevražednou. Listy, větve i hlína odletovaly od terénních pneumatik.

Sakra, šutrák!

Nadskočil jsem i se čtyřkolkou. Jen se štěstím se mi podařilo ustát dopad zpět na zem.

Pak jsem se dostal na rovnější úsek a odvážil se mrknout do zrcátek. Nikdo za mnou. Stejně mi přišlo divné, že mě nechal ujet. Kdyby na to přišlo, nejspíš by dokázal běžet rychleji, než bych já kdy dokázal jet.

Přibrzdil jsem tak, že mi vítr přestal hvízdat v uších, a znovu se ohlédl přes rameno.

Stále nic.

Jenže pak jsem zaslechl zapleskání látky, které mi bylo povědomé. Okamžitě jsem zase přidal.

No jasně. Proč by se namáhal, když má poskoky? A navíc poskoky létací.

Za okamžik jsem se lesní cestou opět řítil takovou rychlostí, že jsem se ohlížet neodvažoval.

Spíš podvědomě jsem trhl řídítky a v riskantním manévru zavlnil čtyřkolkou. Něco se o mě otřelo. Kolem neskutečnou rychlostí profrčel rozevlátý kabát a vystřelil k nebesům, mimo mé zorné pole. Ani jsem neměl čas se zaradovat, jak parádně se mi povedlo uhnout. Podruhé už totiž létavec neminul.

Něco mi vrazilo do zad, vyrazilo dech a vyslalo mě na nedobrovolný let společností Air Havárka.

Jako ve zpomaleném filmu jsem sledoval, jak se země blíží. Prolétl jsem mezi dvěma stromy. Přelétl vysoké mraveniště. Se štěstím jsem minul třetí strom. No a tím se mé štěstí nejspíš vyčerpalo, protože do dalšího jsem to narval plnou rychlostí. Náraz mi projel celou kostrou, ale po zapraskání jsem v oblaku kousků dřeva a jemného prášku pokračoval skrz strom. Byla to důkladně prožraná souška. Díkybohu za kůrovce a jiné dřevokazy.

Poté jsem konečně s dalším zapraskáním dopadl na zem. Udělal jsem několik kotrmelců a skončil na obličeji s pusou plnou lesní prsti. Pak na mě pro dobrou míru ještě spadl zbytek prohnilého kmene.

„Bléé!“ vyplivl jsem hlínu a jehličí.

Viděl jsem nezvykle rozmazaně, hlavu jsem měl jako střep, a i když bránice už vyražený dech rozdýchala, každý nádech bolel, jako by se mi nějaký šikula rýpal v hrudním koši nožem.

Obavy, jestli se vůbec dokážu zvednout, se ukázaly jako zbytečné.

Dřív než jsem se o to vůbec mohl začít seriózněji pokoušet, mě silné ruce vytáhly do vzduchu jako teriér krysu. Špičky nohou se mi houpaly nad zemí.

S vypětím sil jsem narovnal hlavu, která se mi poněkud bezvládně klimbala.

Když se mi jakžtakž povedlo zaostřit, zjistil jsem, že se dívám do tváře vysokého létavce.

Držel si mě v natažených pažích před sebou za klopy mé bundy.

Ani nevypadal nepřátelsky. Spíš jako někdo, kdo musí řešit nepříliš těžký, ale otravný úkol.

Mile jsem se na něj usmál.

Úlomek šípu s hrotem, který jsem držel ve spuštěné levé ruce, jsem mu vrazil zespodu pod žebra. Mohl být rychlý, jak chtěl,

ale optický štít – v tomto případě tvořený jeho rukama pod mým krkem – je svině.

Čekal jsem, že mě za to dost možná zabije, ale on se jen bolestně zašklebil a pak mě lehkou fackou hřbetem ruky poslal na bezmotorový let, toho dne už druhý. Asi trefil lícní nerv, protože mi ochrnula půlka obličeje.

Tentokrát jsem přistál na zádech za podstatně kratší dobu a někdo vypnul světla.

Když se mi před očima zase rozsvítilo, zjistil jsem, že mraky na obloze zčernaly ještě víc a začíná to vypadat na pěkný lijavec.

Zkusil jsem zvednout hlavu. Ke svému překvapení jsem zjistil, že to jde.

Stíhací poletušák ležel bez pohybu na boku asi čtyři metry ode mne. Buďto jsem byl v limbu jen chvilku, nebo na něj jed zabíral podstatně lépe než na Ulričin druh.

Zkusmo jsem zahýbal čelistí. Naštěstí se zdála být v jednom kuse, ani lebka nijak podezřele nevrzala.

Vypadalo to, že mě chtěl dostat živého, i když jsem opravdu netušil proč.

Byl čas zvednout se, ale mně se do toho vůbec nechtělo. Tohle bude zatraceně bolet.

Prokrastinace by mě ovšem nejspíš stála život, takže se nedalo nic dělat.

Přetočil jsem se na bok a opřel se o ruce. Z pravé ruky mi ostrý plamen bolesti projel až do mozku. Málem jsem spadl zpět na zem. Vzhledem k tomu, že ruka neplandala, odhadoval jsem to na zlomeninu jedné z kostí v předloktí.

Mé úsilí postavit se začalo probouzet k životu všechna má zranění. Připadalo mi, že snad v těle nemám jediný nepochroumaný kousek.

Zdálo se ale, že nohy to odnesly nejmíň, takže jsem byl nakonec schopný se po spoustě hekání postavit a udržet ve víceméně vzpřímené poloze.

Podle interní rychlorevize zdravotního stavu jsem na tom nebyl právě nejlépe. Zlámaná žebra, zhmožděná záda a nejspíš pár dalších zlomených kostí. Naraženiny jsem ani nepočítal. Když jsem si přejel rukou přes čelo, byla rázem celá od krve. Také s koordinací jsem byl dost na štíru a horizont mi lehce plaval před očima.

Létavec si dál dával dvacet – o tom, že by ho snad jed dokázal zabít, jsem neuvažoval ani na okamžik.

Věděl jsem, že bych s ním měl něco udělat, jenže jsem si zaboha nemohl vzpomenout co. Sotva jsem udělal dva kroky, zvedl se mi žaludek a já jsem v předklonu vyhodil zbytky snídaně vedle nejbližšího pařezu.

Aha, takže ještě otřes mozku. Proto mi to nemyslelo. Jinak jsem si ale tím odhalením nijak výrazně nepomohl.

I když mi stále bylo poněkud nevolno (přesněji blivno), dokázal jsem aspoň ujít pár kroků, aniž bych opět zvracel.

Nechal jsem létavce létavcem a vydal se co možná nejrychleji pryč. O deset metrů dál jsem našel zbytky čtyřkolky omotané kolem kmene stromu. Kdyby to byl člověk, dalo by se eufemisticky už na první pohled říct, že zranění byla neslučitelná se životem.

Takže po vlastních. Možná to tak bylo lepší, protože při pokusu odjet bych se nejspíš znovu vysekal.

Přešel jsem napříč lesní cestu a pokračoval dolů po svahu. Ten byl celkem strmý, takže jsem se zdravou rukou chytal kmenů stromů. Hluboké vrstvy jehličí pekelně klouzaly. Bylo mi jasné, že jestli upadnu, skutálím se dolů a už se nezvednu. Než jsem se dostal až na dno prolákliny mezi dvěma kopci, zase se mi začínalo podezřele stmívat před očima. To, že už jsem na místě, mi došlo teprve ve chvíli, kdy jsem vstoupil do ledové, po kolena hluboké vody.

To mě probralo.

Bohužel o to víc mě začaly bolet rány. Korytem potoka jsem se proti proudu kulhavě potácel jako zvoník od Matky Boží. Navíc stižený obrnou. Doufal jsem, že tak pronásledovatelům ztížím sledování. Netušil jsem, jestli mě takový méněcenný nedokáže vyčmuchat. Po předchozích zkušenostech jsem raději zkontroloval i prostor nad sebou.

Nic. Akorát že se mi z toho zatočila hlava a zakopl jsem, ale naštěstí jsem to ustál.

Létající nepřátelé jsou vážně na vraždu.

Korytem potoka jsem ušel něco kolem půl kilometru a vylezl ven po kamenech. Na to, abych pořádně zmátl psy, bych musel potokem ujít delší vzdálenost, ale už tak mi to připadalo jako maraton.

Slézat předtím ze svahu dolů bylo špatné, ale škrábat se nahoru s jednou zlámanou rukou bylo ještě horší. Jenže já jsem se přes hřeben potřeboval dostat, abych mohl sejít dolů úžlabinou, směrem k vesnicím.

Když jsem se dostal nahoru na hřeben, zase se mi začínaly dělat mžitky před očima. Musel jsem se opřít zdravou rukou o kmen borovice. Nutně jsem si potřeboval sednout, ale bylo mi jasné, že kdyby k tomu došlo, už bych se nedokázal – a vlastně ani nechtěl – zvednout.

Pustil jsem se dolů po vrstevnici a pokračoval pořád dál. Ztrácel jsem pojem o čase. Až se značným zpožděním mi došlo, že padl soumrak. Umíněně jsem dál kladl jednu nohu před druhou. Pomalu mi začínalo docházet, že jsem se ztratil.

Po nějaké době jsem narazil na potok. To byla dobrá zpráva. Když se někde v horách ztratíte, jděte po proudu potoka. Dříve nebo později vás dovede k lidem.

Vlekl jsem se podél zurčícího proudu a stále víc se musel soustředit na to, abych se vůbec udržel v pohybu.

Náhle jsem si s úlekem uvědomil, že už neslyším zvuky proudící vody. Zvedl jsem zrak upřený k zemi a rozhlédl se kolem sebe.

A do hajzlu!

Někde jsem se od potoka odchýlil. Nikde jsem ho neviděl a mezi stromy se stmívalo čím dál víc. Za chvíli už neuvidím na cestu. Vypadalo to, že mě čeká dlouhá a chladná noc v lese. Za jiných okolností bych v tom neviděl problém, ale v mé současné kondici to vůbec nevypadalo dobře.

Potřeboval jsem najít smrk s převislými větvemi, které sahají až k zemi. Pak to ještě chtělo suché listí. Hodně suchého listí. Díkybohu za návrat smíšených lesů.

Ušel jsem sotva pár metrů, když mi sklouzla noha a já se skutálel z prudkého, ale naštěstí nepříliš vysokého svahu na nějakou zatraceně tvrdou plochu.

Asfaltku.

Po chvíli se mi povedlo zvednout se na nohy, ale jen proto, abych zjistil, že jsem si někde po cestě zvrtl kotník. Takže jsem spadl zase zpět.

Zamrkal jsem, ale nezdálo se mi to – v dálce jsem spatřil záblesky světla. Vlastně světel. A blížila se. Auto.

Vypadalo to, že ke vší té smůle mě ještě někdo přejede.

Světla se rychle přibližovala. Teď už jsem slyšel i zvuk do vysokých obrátek vytočeného motoru. Řidič zjevně někam spěchal.

Zmohl jsem se jen na to, abych se na boku trochu zvedl na zdravé ruce a pokusil se zamávat tou zlomenou.

Uslyšel jsem kvílení pneumatik. Ucítil spálenou gumu.

Auto smykem zastavilo sotva pár centimetrů ode mne. Vzápětí se otevřely přední dveře a ven se kromě řidiče vyhrnul i proud mimořádně sprostých nadávek.

Z muže, který se ke mně sklonil, jsem přes záři ze světlometů auta viděl jen siluetu.

„Sakra, chlape, co se vám stalo?!“ vyhrkl.

„Nehoda v lese…,“ zachroptěl jsem.

„Jirko?! Jiříku, jsi to ty?“

Na moment jsem si nemohl vzpomenout, pod kterou falešnou identitou tu vlastně žiju.

„Promiň, já jsem tě přes tu krev hned nepoznal. Co se ti probůh stalo!?“

„Vysekal jsem se na čtyřkolce,“ odpověděl jsem mu a přemýšlel nad jeho jménem.

„Ty kreténe! Já jsem ti říkal, že si na tom šmejdu jednou zlámeš vaz!“

Vrhl jsem na něj tak nechápavý pohled, že mu to hned docvaklo.

„To jsem přece já, Fanda. Ani ne před měsícem jsme brutálně zachlastali v putyce starýho Hudrala v Petrově… No jasně, že si na to nevzpomínáš, vždyť máš rozbitou šišku!“

Jo, už jsem si vzpomněl. Vypadal přesně tak, jak jsem si ho pamatoval. Střední postava, hrudník jako soudek, pivní pupek, dlouhé silné ruce a kulatý obličej s přehazovačkou navrchu.

„Sakra, chlape, vypadáš fakt děsně,“ zhrozil se, když dokončil obhlídku mého stavu. „Musím tě co nejrychleji odvézt do nemocnice… Co záda? Dobrý?“

Když jsem přikývl, opatrně mě zvedl a pomohl mi dovléct se ke staré, i když naleštěné škodovce 135L. Nikde jinde než v zapadlých vesničkách, kde se zastavil čas, už podobná auta nejezdí.

Otevřel dveře u spolujezdce a na moment zaváhal.

„Počkej chvilku, skočím do kufru pro deku. Mám nový potahy," dodal omluvně.

V sedu jsem se opřel o kapotu a odmávl ho, jako že dobrý. Vždyť jsme přece Češi.

Hned byl zpět, roztáhl deku přes sedadlo a pomohl mi dovnitř. Potom přese mě přetáhl pásy a zacvakl je. Dělal jsem, co jsem mohl, abych při tom neskučel.

Fanda to odpíchl tak rychle, že protočil kola.

„Máš zatracenou kliku, že tudy zrovna jedu. Víš, jak jsem u těch dobrovolnejch hasičů? Tak zrovna dneska máme schůzi. Co ti budu povídat…, stejně jde jen o to pořádně se setnout. Přespím v požární zbrojnici. Ještěže tak, zrovna mám na baráku tchyni. Umíš si to představit?"

Zavrtěl jsem hlavou, jako že ne.

„Jasně že ne," přikývl. „To buď rád."

Fanda to po klikatící se silnici švihal jako Schumacher. Zatáčky projížděl pod plynem s jistotou někoho, kdo tu silnici zná jako své boty. Asi jsem musel odpadnout, protože mě probralo jeho šťouchnutí.

„Kurva, neusínej mi tady!" zařval mi starostlivě do ucha.

Měl recht. Usnout, už bych se taky nemusel probudit. Kromě toho jsme zrovna přejeli mostek, který mi byl povědomý. Do Všetaků, jedné z místních vesnic, zbývalo pár set metrů.

„Kurev sedm!" zaječel Fanda a prudce sešlápl brzdový pedál.

Do těla se mi při brzdění zakously pásy, takže jsem málem zaječel taky.

Když mi zhasly jiskřičky bolesti před očima, podíval jsem se po směru Fandova pohledu. Nakloněný nad volant upřeně zíral před auto.

V kuželech světel stáli tři mladí muži v drahých kabátech. Nebylo těžké uhodnout, co jsou zač. Oči jim světélkovaly něčím víc než jen odrazem světel našeho auta.

„Tady se rozloučíme," zachraptěl jsem.

Fanda na mě upřel nechápavý pohled.

„Ti tři jsou tady kvůli mně a nenechají nás jen tak odjet."

„Podělaný měšťácký sráči, těch se přece nelekneme!" odfrkl si Fanda a z přihrádky pod přístrojovkou vylovil devítimilimetrovou čezetu.

Po obnovení neprostupnosti hranic se mnoho Čechů ozbrojilo.

„To nebude stačit. Na tyhle ne," zašklebil jsem se a odepnul pás. „Ujížděj odsud jako o život!" zastavil jsem příval jeho protestů.

Něco v mém pohledu ho muselo přesvědčit.

Pořád ale vypadal, že se mu příčí vzít nohy na ramena a nechat mě tam. No jasně, vždyť jsme přece Češi. My neutíkáme. Už ne.

Otevřel jsem dveře a začal se soukat ven.

„Počkej!"

Fanda mi podával svou čezetu. Podle svého výrazu to za dostačující pomoc nepovažoval.

S povděkem jsem si ji vzal a vyškrábal se ze škodovky.

„Seženu policajty a zburcuju i tu posranou národní gardu, na to se spolehni!“

Přikývl jsem. Sice to nepomůže, ale aspoň se bude cítit líp.

Zabouchl za sebou dveře, zacouval, otočil to a odpálil do tmy.

Měsíc vykoukl zpoza mraků, takže jsem na ně dobře viděl.

No jistě, prostřední z létavců byl ten, kterého jsem poslal do limbu hrotem otráveného šípu. Zjevně si to také pamatoval, protože hned jak si byl jistý, že jsem ho poznal, adresoval mi líný, samolibý úsměv.

Jasně, nečekal jsem, že snad zemřu v klidu v posteli (pokud možno ještě v cizí), ale tak nějak jsem doufal, že jako poslední věc v životě se s výkřikem vzdoru na rtech vrhnu na své nepřátele. Momentálně to vypadalo, že na ně tak maximálně vrhnu šavli.

Ruku s pistolí jsem zvedl do palebné pozice nejrychleji, jak jsem dokázal.

Létavci zmizeli.

Pak všechno zčernalo.

Netuším, za jak dlouho jsem se probral, ale byl jsem ohnutý v pase a visel jsem někomu přes rameno. Nesl mě, jako by se nechumelilo, takže to asi člověk nebyl. Stejně jsem na pokus o útěk

ani nepomyslel. Měl jsem dost starostí s tím, abych udržel útroby na místě. Jak jsem se houpal, při každém kroku mého nosiče se mi zvedal žaludek. Naštěstí to netrvalo dlouho a opět jsem omdlel.

Tentokrát to však bylo jiné. Mé horečnatě bloudící podvědomí promítalo vybrané pasáže z mého života. Naštěstí vynechalo nudné části a soustředilo se na to, co mě nakonec dovedlo až sem.

Všechno začalo, když mi bylo osm let. Tehdy mě rodiče s úlevou poslali na třítýdenní letní tábor, který pořádala armáda. Až později mi došlo, že náplň her se od ostatních táborů dost lišila.

Testy orientace v terénu. Práce ve skupině. Pod tlakem. Fyzické i psychologické testy.

Nanosit kýbl vody, když máte jen improvizované prostředky, jako je v řece pod kopcem namočený kus mechu, a kopec má dvě stě metrů a stoupání pětasedmdesát stupňů, může za prima zábavu považovat jen malé dítě, protože jinak by to za nechutnou buzeraci označili i paragáni ve výcviku.

Hod granátem na cíl (naštěstí gumovým) byl samozřejmostí. Párkrát dokonce dorazilo i několik náklaďáků se zbraněmi všeho druhu a my si je mohli ohmatat. Tehdy jsem poprvé držel v rukou lehký pěchotní kulomet. Stejně tak jsem se naučil rozborku a sborku útočné pušky vzor 58.[1] Později jsem zjistil, že tomu ří-

[1] Poznámka Strašáka: Ne, opravdu se nejedná o samopal, jak se spousta lidí, i pan Hoza, mylně domnívá v důsledku zažité a chybné terminologie. Samopal totiž střílí pistolovým střelivem.

kali projekt Kovadlina. Vyselektovat talenty. Ukout z mladých vojáky, dokud jsou tvární. Takový vojenský vtípek, haha. Co také od zelených mozků čekat za humor…

Na celou tu záležitost jsem samozřejmě úspěšně zapomněl a kromě školy se začal věnovat studiu bojových umění. Zprvu především boji beze zbraně, potom jsem přidal i boj všemi možnými chladnými zbraněmi.

Jenže armáda nezapomněla. Ještě než mi začala hrozit obnovená povinná vojenská služba, jsem se jedné noci dostal v Praze v Libni do sporu s pěti anarchisty. Slovo dalo slovo a mládenci vytáhli řetězy, nože a baseballové pálky. Jenže netušili, že i když možná vypadám jako milý člověk, rozhodně jím nejsem. Měl jsem pořádný vztek a také nůž. Vlastně několik nožů.

Když bylo po všem, prostě jsem si sedl na nejbližší schod k chladnoucím tělům a zavolal policii. Nepovažoval jsem to za velký problém. Neomarxisté, takzvaná nová levice, byli tehdy neoficiálně považováni za lovnou zvěř. Antifáci (se svými fašistickými metodami) rovnou přešli do podzemí a nikomu nechyběli. Jediní, kteří se bohužel zatím drželi, byly zbytky zelených ekologů. Ti ovšem své neomarxisty natvrdo odstřihli. Podle množství zmizelých a nedostatku nalezených těl dotyční nejspíš skončili jako substrát pod kytičky. Zelená matka umí být pěkně tvrdá, když na to přijde.

K mému překvapení však nedorazila policie, ale armáda. Jednotka napytlovala mrtvoly, její velitel mě pochválil a pak mi dal na vybranou: stálý dohled včetně sledovacího náramku, nebo práce pro ně. Práce, která měla zahrnovat hlavně to, co jsem právě předvedl. A všechny hračky, které jsem k tomu mohl potřebovat. Nerozhodoval jsem se dlouho.

Nechali mě dostudovat a v průběhu studia mi zajistili účast na specificky zaměřených kurzech. Také má zahraniční praxe v rámci studia byla poněkud… nestandardní.

Můj výcvik se velmi lišil od toho běžného vojenského. V jisté disciplíně mě ale nemohli naučit víc, než už jsem uměl. Jeden z bojových instruktorů se o mé maličkosti vyjádřil v tom smyslu, že pokud bych měl v ruce jakoukoliv chladnou zbraň, chtěl by být ode mě alespoň deset metrů daleko a v ruce mít zbraň palnou, nejlépe automatickou.

Pak jsem pár let navštěvoval spoustu zajímavých míst ve spoustě zajímavých zemí a tam se seznámil se spoustou zajímavých lidí. Většinou ovšem jen krátce.

Ze státních služeb jsem odešel poté, co nějakého reformátora napadlo, že by všichni – ale opravdu všichni – měli projít centralizovanými psychologickými testy.

Jak jsem zjistil, ten milý, laskavý a chápající pán, se kterým jsem si tak hezky popovídal, mě označil za vražedného sociopata. Něco na tom možná bylo, ale stejně nemusel být hned tak sprostý…

Rychle jsem tedy přijal nabídku na odchod do aktivních záloh. Pod pojmem aktivní rozumějte: „Rozhodně vás nepovoláme zpět, tedy pokud se něco vážně, fakt vážně, totálně nepodělá."

Nechtěl jsem dopadnout jako jeden z velitelů tenkrát na Ukrajině. Začal být nepohodlný, když se konsolidovalo separatistické velení, takže se vymyslela spousta nesmyslných obvinění a pak ho šli zatýkat. S plamenometem. Na škvarek, který se dá posbírat lopatkou na uhlí, ho sesmahli dřív, než se stačil optat: „Što éto?“

No a vzhledem k tomu, že jsem nikdy neměl rád lidi a na pár let jsem se chtěl ztratit z dohledu, skončil jsem ve své chatičce v zapadlém koutu Krkonoš.

Pootevřel jsem oči a jasná záře mi zabodla ostré jehličky až do mozku. S bolestným syknutím jsem oči zase zavřel, ale stejně mi bylo jasné, že se mi nepodaří propadnout se zpět do milosrdného nevědomí.

Z toho, jak mě všechno bolelo, se dalo usuzovat, že události před bezvědomím nebyly jen zlým snem.

Oči jsem otevřel a ty se po nesnesitelně dlouhé době přizpůsobily, takže jsem se mohl rozhlédnout po okolí. Nevypadalo to, že by se má situace výrazně zlepšila. Byl jsem ve sklepení s klenbou podepřenou sloupy a se zdmi ze šedého, hrubě přitesaného kamene. Světlo, které se mi předtím zdálo tak jasné, dovnitř proudilo skrze velkou díru o kus dál, kde se propadl strop.

Seděl jsem zády opřený o chladnou zeď. Ruce jsem vůbec necítil. Nejdřív mi zatrnulo, ale pak jsem si uvědomil, že je mám vytažené vysoko nad hlavu.

Podíval jsem se nahoru. Na zápěstích jsem měl poctivé okovy z nahrubo opracovaného černého železa. Jejich řetěz byl provlečený masivním kovovým kruhem vysoko na zdi, těsně pod stropem, a přichycený o kus níž za pevnou skobu.

To vysvětlovalo, proč necítím ruce. Zřejmě jsem tu seděl už hodnou dobu a odkrvily se mi. Vzhledem k tomu, že v jedné jsem měl zlomenou kost, bylo to nejspíš mé jediné štěstí. Jinak mi štěstí došlo.

U stěny vedle mě byli připoutaní další lidé. Určitě jich bylo víc než dvacet. Některé jsem nikdy předtím neviděl, ale byli mezi nimi i účastníci mého kurzu přežití. Doufal jsem, že alespoň někomu z nich se podařilo uniknout.

Nebyli jsme sami. Ti, co nás hlídali, měli vojenské oblečení, automatické zbraně a spoustu profesionální pozornosti. Vypadali na žoldáky z téhož ranku jako ti, které jsem sejmul, když to všechno začalo. Vzhledem k tomu, že tady dole s námi byli hned čtyři, jejich šéf zřejmě nehodlal riskovat.

Tehdy mi došlo, že tohle místo přece znám. Byli jsme v ruinách hradu, který stál sotva pět kilometrů od mé chaty. Zbývala z něj jen hláska, několik zbytků obvodových zdí a dvě patra hlavní budovy. A také sklepení. Už dřív mi přišlo zvláštní, že tahle zřícenina není využívána čundráky. Dokonce ani místní sem nechodili a v archivech jsem nedokázal o hradu nic vypátrat. Jako by nikdy neexistoval.

Zrovna když jsem začal uvažovat, co dál, sešel někdo po schodišti do sklepení.

A vida, můj oblíbený opláštěný létavec.

Dlouho se nerozhlížel a zamířil rovnou ke mně. Pokynul jednomu ze žoldáků. Ten přistoupil k řetězu na zdi a během chvilky mě vytáhl nahoru, že jsem nohama sotva dosáhl na zem. Pak mu létavec znovu pokynul a ozbrojenec se poslušně stáhnul zpět do

stínů. Létavec si mě upřeně prohlížel a podle výrazu v jeho tváři to nevypadalo, že by patřil k mým fanouškům.

Přistoupil těsně ke mně a vycenil na mě chrup v opravdu ošklivém úsměvu. Mimochodem, tak pěkné zuby uvidíte snad jen v Hollywoodu. Duhovky mu vzteky zasvítily. Když viděl, že to se mnou ani nehnulo, přelétlo mu po obličeji cosi jako zklamání a začal se ještě víc mračit.

Naklonil se tak, až měl ústa těsně vedle mého ucha.

„Tak ty se mě nebojíš, človíčku. A to je chyba," řekl potichu. „Myslíš si, že už se nemáš čeho bát, ale já ti můžu odchod zatraceně znepříjemnit. Protrpíš to tak, že se o tom bude s hrůzou vyprávět ještě stovky let."

„Ale jdi?! A já jsem si myslel, že už jsme skoro přátelé…," podivil jsem se.

„Zesměšnil jsi mě!" zasyčel vztekle, ale hned se zase uklidnil.

Zato se mu v očích objevilo něco, co v nich mají jen kati. Takoví, které jejich práce baví.

„Jdi od něj, poskoku!" práskl sklepením ženský hlas.

Létavec se rozzlobeně otočil, kdo že si to dovolil ho okřiknout, ale vzápětí splasknul jako propíchnutý balonek. V úkloně se zlomil v pase tak hluboko, že málem chlupy v nose ometal podlahu.

„Paní Rebeko, odpusťte."

V jeho hlase jsem zřetelně slyšel strach.

Ze stínů se vyloupla bruneta oblečená ve vypasované černé kožené bundě a těsných modrých džínách, které obtahovaly její krásné štíhlé nohy a snad ještě parádnější zadeček. Na nohou měla vysoké boty s ocelovými přezkami a silnou podrážkou. Když na mě pohlédla, viděl jsem, že krása její tváře si v ničem nezadá s tělem. Měla klasicky řezanou tvář, i když možná o něco

širší čelist, než byl běžný ideál, kterou skvěle doplňovaly vysoko posazené lícní kosti a oči. Jasně modré. Zatímco ty Ulričiny byly světle modré, tyhle byly mnohem tmavšího odstínu. Pomněnkové. Vlasy černé jako havraní křídlo měla spletené do silného copu, který jí padal až na zadek. Sečteno a podtrženo vypadala jako ta nejluxusnější motorkářská baba.

„Zmiz odsud a už se k němu nepřibližuj!“ nařídila tónem někoho, kdo je zvyklý rozkazovat.

Létavec se ani neodvážil zvednout zrak ze země a urychleně se vypařil.

Žena poodstoupila a zaujatě si mě prohlížela od hlavy až k patě.

Proč se o mě, sakra, takové kočky zajímají jen v tu nejméně vhodnou dobu?!

Po chvíli sama pro sebe spokojeně pokývala hlavou. „Tak to ty jsi způsobil tolik problémů,“ poznamenala. „Na to, že jsi jen člověk, jsi dokázal pozoruhodné věci. Býval jsi voják, že? A ne ledajaký – blackfile.“[2]

Měla zatraceně dobrý odhad, a to jsem si byl jistý, že k mým záznamům se dostat nemohla. Osobně jsem byl u toho, když se likvidovaly. Nemusel jsem odpovídat, přečetla si to v mých očích.

Usmála se.

[2] Poznámka autora: To je ten, v jehož spisu je spousta řádků začerněná. Pokud se k tomu spisu vůbec dostanete.

„Líbíš se mi, vojáku. Škoda, že jsi byl ve špatný čas na špatném místě."

Neušlo mi, že jejímu společníkovi, kterého jsem si předtím nevšiml a který vypadal jako nagelovaný model v obleku za majlant, se na obličeji usadil zřejmý výraz nevole.

„Jo, škoda. Mohli jsme si spolu parádně užít," řekl jsem.

Tu poslední větu jsem pro jistotu řekl česky.

„Za jiných okolností bych na tvou nabídku nejspíš přistoupila," odvětila dokonalou češtinou a opět se usmála. „Bohužel ve svém současném stavu bys to asi nepřežil a my tě potřebujeme udržet naživu až do večerního obětování."

To už tak dobře neznělo.

„Zařiďte, ať ho okamžitě ošetří lékař! Ten nejlepší, jakého máme."

Ještě jednou se na mě podívala. Ve tváři se jí objevil nový výraz. Takový, který bych tam nečekal. Nejistota a možná i lítost. Po krátkém zaváhání odešla.

Její společník se teď na mě nepokrytě mračil. Že bych někomu lezl do zelí?

Zašklebil jsem se na něj a on mi lehkým úderem prověřil žebra. Když už nic jiného, jenom tím potvrdil mou domněnku. A já mu na oplátku poprskal oblek krví.

Zablesklo se mu v očích a pomalu pozvedl pěst.

„Pane, odpusťte, ale paní Rebeka…," odvážil se namítnout jeden z ozbrojenců.

Modýlek si pohrdavě odfrkl. Vrhl po mně ještě jeden hrozivý pohled a otočil se k odchodu.

„Zařiďte to!" štěkl přes rameno.

A zařídili.

Sotva o pár minut později dorazili dva maníci s nosítky. Jeden ze strážných mě opatrně spustil na zem. Odemkl mi okovy. Chlapci mě pak naložili na nosítka a šlo se. Tedy nejdřív mi museli srovnat paže bezvládně visící podél těla.

Jak jsme vyrazili, cit se mi pomalu vracel. Začalo to jako lehké mravenčení, které ale bylo čím dál silnější, až na práh bolesti. Navíc se k životu probudila zlomená ruka, která dávala jasně najevo, že předchozí bezohledné zacházení se jí ani trochu nelíbilo, takže jsem jen zatínal zuby, abych bolestí nesykal.

I když jsem nejspíš nevypadal na to, že bych se mohl pokoušet o útěk, jeden z ozbrojenců šel vedle nosítek a dával pozor. Zdálo se, že jsem si ke své smůle přece jen vybudoval jistou reputaci.

V menší místnosti prvního podlaží mě opatrně spustili na zem. Do zorného pole mi vstoupil vysoký, hubený starý pán s bílými vlasy a řídkými vousy, který na mě se zájmem shlížel přes kulaté brýle s obroučkami ze zlata a slonoviny. Takové se dnes už nevyrábějí.

„Tak se podíváme, co vás trápí, hochu," řekl dokonalou oxfordskou angličtinou a věnoval mi soucitný, uklidňující úsměv, k jakému se lékař dopracuje jen skrze roky praxe.

Opatrně mě prohmatával a zároveň se vyptával, kde mě co bolí. Když se přesvědčil, že záda jsou jen zhmožděná, pomohl mi posadit se. Pokusem sundat mi oblečení se nezdržoval. Vytáhl z kufříku chirurgické nůžky a během pár okamžiků na mně mikinu i tričko pod ní rozstříhal. Na moment se zarazil u mého – samozřejmě prázdného – zádového pouzdra na nůž. Moji vězni-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Projít ohněm**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.